

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Karla Kudláčka v právní věci žalobce: Ing. A. H., proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25.01.2012, č.j. KrÚ 5720/2012, ve znění opravného usnesení ze dne 26.06.2012, č.j. KrÚ 41160/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo n e p ř i z n á v á.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 22.03.2012 byla ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále jen „soud“ nebo „krajský soud“) doručena žaloba, ve které žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále také jako „žalovaný“) ze dne 25.01.2012, č.j. KrÚ 5720/2012, ve znění opravného usnesení ze dne 26.06.2012, č.j. KrÚ 41160/2012 (dále jako „žalované rozhodnutí“). Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí obce Radiměř (dále jako „správní orgán I. stupně“) ze dne 28.12.2011, č.j. 500/2011 (dále jako „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 06.12.2011, resp. bylo rozhodnuto o jejím neposkytnutí.

V části I. žaloby žalobce stručně shrnul vývoj řízení před oběma správními orgány, v části II. žaloby pak žalobce uvedl dva žalobní body, které poté podrobně rozebral v částech III. a IV. žaloby. Žalobce v první řadě namítl **nezákonnost prvostupňového rozhodnutí**, a to vzhledem k absenci údaje o právním ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Rozhodnutí, které nesplňuje náležitosti předpokládané v § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), není s to založit právní účinky individuálního správního konstitutivního aktu. Jelikož žalobce tuto námitku uplatnil již v odvolání, polemizuje v žalobě s názorem žalovaného, že absence konkrétního ustanovení právního předpisu automaticky nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Dle názoru žalobce lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, jaký stanoví zákon, proto jestliže § 68 odst. 2 s.ř. požaduje ve výrokové části uvést ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, je třeba tento požadavek splnit. Ač jsou důvody negativního rozhodnutí v určitém rozsahu uvedeny v odůvodnění, není to s to zhojit defekt prvostupňového rozhodnutí, a to zejména s ohledem na skutečnost, že výluk z poskytování informací je celá řada a není na účastníku řízení, aby si domýšlel, z jakého titulu správní orgán rozhodl (negativně) o jeho subjektivních veřejných právech.

V druhém žalobním bodě má žalobce za to, že **nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro odmítnutí poskytnutí informace** požadované žalobcem. Dle názoru žalobce z ustanovení § 93 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), je zasedání zastupitelstva vždy veřejné, a to bez výjimky. Odmítnutí poskytnutí zvukového záznamu ze zasedání zastupitelstva tak postrádá logiku, když kdokoli může na zasedání zastupitelstva přijít a projevy osobní povahy osoby, která sama, bezprostředně vystoupí na jednání zastupitelstva obce s diskusním příspěvkem, tak může kdokoli slyšet a povinný subjekt tedy ani v takovém případě nemůže poskytovat ochranu osobnostním právům takové veřejně vystoupivší osoby. Bylo by tedy v rozporu se smyslem § 93 odst. 2 zákona o obcích, aby povinný subjekt byl povinen poskytovat ochranu takto veřejně projevenému projevu, pokud je zachycen na záznamovém zařízení.

Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že ze zákona o obcích vyplývá, že zápis není obligatorně přepisem jednání ze zastupitelstva obce, a je na zastupitelstvu, zda se rozhodne v zápise uvést i přesný přepis jednotlivých diskusních příspěvků. Žalobce je toho názoru, že toto je v rozporu s Jednacím řádem zastupitelstva obce Radiměř, konkrétně jeho článkem 14, když žalobce má tento jednací řád za „legální právní pramen“. Smyslem zaznamenávání jednání zastupitelstva je, aby byl zabezpečen skutečný průběh jednání, aby pak mohl být pořízen zápis s odpovídajícím a přezkoumatelným obsahem.

Jestliže žalovaný postavil svou argumentaci na skutečnosti, že obec Radiměř nedisponuje technickými prostředky k bližší nespecifikovanému zabezpečení dat na zvukovém záznamu, pak je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť ze správního spisu není zřejmé, jaký technický prostředek a k čemu měl být přesně použit, stejně tak není zřejmé, zda vůbec žalovaný tvrzení povinného subjektu o tom, že není vybaven nezbytným technickým zařízením, ověřoval či nikoli.

Žalobce má dále za to, že nelze en bloc odmítnout žádost o informaci na základě ochrany osobních údajů, ale povinný subjekt (správní orgán I.stupně) se měl zabývat konkrétními okolnostmi případu. Žalovaný vůbec neověřoval, zda by vyhověním žádosti mohla být osobnostní práva dotčených osob ohrožena či porušena a zda konkrétní údaje z předmětného

zvukového záznamu, bylo-li by je vůbec lze označit za osobní údaje chráněné zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), již nejsou např. zveřejněny v nějakém veřejně dostupném registru.

K žalobě se vyjádřil žalovaný přípisem ze dne 26.06.2012. K prvnímu žalobnímu bodu odkázal na komentovaný správní řád a judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Dále uvedl, že nepovažoval za nutné zabývat se Jednacím řádem zastupitelstva obce Radiměř, neboť tento není právním předpisem, nýbrž formou vnitřního řádu. Jelikož povinnost pořizovat zvukový záznam je dána pouze tímto řádem a nikoli zákonem o obcích, neměl žalovaný důvod rozporovat tvrzení povinného subjektu, že záznam je pořizován pouze pro účely zápisu z jednání.

Žalovaný má za to, že skutečnost, že je zasedání zastupitelstva veřejné, automaticky nezakládá možnost neomezeného šíření zvukového záznamu na něm pořádaného. Dle názoru žalovaného je totiž rozdíl v tom, zda nějaký chráněný údaj na veřejném jednání (pouze) zazní anebo je zaznamenán – v tom případě totiž již jde o jeho zpracování dle zákona o ochraně osobních údajů, a zpracovávat osobní údaje lze pouze v souladu a s účelem, k němuž byly shromážděny a k jinému účelu jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6. Dále žalovaný podrobně rozebral právní úpravu týkající se ochrany osobních údajů, když tento rozbor byl v podstatě shodný s obsahem odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

K vyjádření žalovaného pak ještě žalobce zaslal repliku, ve které opět polemizoval s názory žalovaného.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případech, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy

týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotně právního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesně právní, a pokud se bude jednat o porušení hmotně právního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotně právní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotně právní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu především vyplynulo, že odvolací důvody se shodují s žalobními body. Pro zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného je proto podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal v rámci rozhodování o odvolání žalobce žalovaný coby správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další, třetí instancí ve správním řízení. V případě drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku jak v odvolání, tak i v žalobě, nemůže soud ve správním soudnictví

v takovém případě zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Krajský soud se tedy musel v dané věci zaměřit na posouzení zákonnosti úvah žalovaného v případě zmíněných odvolacích námitek shodných s námitkami uvedenými v žalobě, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 23.11.2011 u správního orgánu I. stupně jako u povinného subjektu žádost o informaci dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Žalobce žádal o doslovné znění všech žalobcových diskusních příspěvků. Na toto podání správní orgán I.stupně reagoval neformálním přípisem č.j. 450/11, jímž bylo žalobci sděleno, že požadovaný záznam mu bude poskytnut k poslechu na obecním úřadě dne 07.12.2011 v 15:00 hodin. Žalobce této možnosti využil a dostavil se na obecní úřad Radiměř, kde mu byl umožněn poslech požadovaného zvukového záznamu (viz č.l. 4 správního spisu správního orgánu I. stupně).

Dne 06.12.2011 žalobce podal novou žádost o poskytnutí informace, kde požádal o poskytnutí kopie zvukového záznamu jednání zastupitelstva obce. O této žádosti správní orgán I. stupně rozhodl oficiálním rozhodnutím ze dne 28.12.2011, č.j. 500/2011, a to tak, že se kopii zvukového záznamu rozhodl neposkytnout s odvoláním na ochranu osobních údajů v tomto záznamu obsažených. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, ve kterém namítl jednak formální nedostatky (absence příslušné právní normy, na jejímž základě bylo rozhodnuto) a dále nezákonnost rozhodnutí, když dle žalobce nebyly naplněny předpoklady pro odmítnutí poskytnutí požadované informace.

K prvnímu žalobnímu bodu: Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí z důvodu absence právní normy, na jejímž základě bylo rozhodnuto o žádosti žalobce. Dle § 68 odst. 2 věty první s.ř. se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 s.ř. Jelikož dle názoru žalobce lze státní moc uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon, způsobuje tento nedostatek nezákonnost celého rozhodnutí. S tím však soud nemůže souhlasit. Žalobce si totiž čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vykládá příliš úzce až doslovně. Tento článek v sobě obsahuje zákaz svévolného rozhodování orgánů veřejné moci, nikoli doslovné přísné lpění na formálních postupech – pokud by tomu tak bylo, obává se soud, že v takovém případě by nebylo možné veřejnou správu vůbec vykonávat, jelikož nelze zákonem upravit úplně vše, tedy není možné veškeré úkony správního orgánu právně upravit. Skutečnost, že správní orgán něco při své činnosti opomene, ne vždy musí znamenat, že nejedná *secundum legem*, tedy na základě a podle zákona. V případě žalobce sice povinný subjekt neuvedl právní normu, podle které rozhodl, z rozhodnutí však vyplývá, že se povinný subjekt žádné svévole nedopustil (je zřejmé, že rozhodl v mezích a způsobem stanoveným zákonem). Ust. § 68 odst. 2 s.ř. sice stanoví náležitosti výrokové části rozhodnutí, je však třeba vážit, zda absence některé náležitosti může způsobit natolik závažný nedostatek rozhodnutí, pro který by bylo nutné na rozhodnutí

pohlížet jako na nezákonné, resp. dle názoru soudu jako na nicotné (nebylo by lze jej vůbec považovat za rozhodnutí). Soud se ztotožňuje s tím, jak se s námitkou vyrovnal žalovaný, tedy že absence konkrétního ustanovení právního předpisu automaticky nezakládá nezákonnost rozhodnutí, když zrušení takového rozhodnutí by bylo přepjatým formalismem. Rozhodnutí bylo vydáno v mezích zákonné kompetence a obsahuje ostatní náležitosti, které pro rozhodnutí stanoví správní řád. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný odkázal na komentář ke správnímu řádu (Vedral, J.: Správní řád - komentář. 2. vydání. Praha : BOVA POLYGON, 2012, s. 609 či Vedral, J.: Správní řád - komentář. 1. vydání. Praha : BOVA POLYGON, 2012, s. 404) a judikaturu NSS (např. rozsudek ze dne 4.4.2012, č.j. 3Ads 72/2011-88). Žalovaný se s námitkou žalobce vypořádal v podstatě vyčerpávajícím způsobem a další komentáře krajského soudu by byly jen opakováním již několikrát řečeného. Z výroku, resp. z výrokové části prvostupňového rozhodnutí lze jednoznačně seznat, kdo jej činí, komu je určeno, výrok sám v užším slova smyslu je dostatečně konkrétní. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo stručné, stručnost však není synonymem pro nedostatek odůvodnění. Tento žalobní bod proto soud shledal nedůvodným.

Druhý žalobní bod napadá způsob vyhodnocení žádosti žalobce povinným subjektem a žalovaným, kdy dle povinného subjektu i žalovaného byly splněny předpoklady pro jednu z výluk v poskytování informací dle InfZ. Zvukový záznam pořízený na jednání zastupitelstva obce Radiměř totiž může obsahovat projevy osobní povahy osob odlišných od členů zastupitelstva či jiných veřejných činitelů – jde o účastníky z řad veřejnosti, u kterých je třeba poskytovat ochranu informacím týkajícím se jejich osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a soukromých údajů. Dle § 8a InfZ může povinný subjekt takové informace poskytnout jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Žalobce má za to, že jestliže je jednání zastupitelstva bez výjimky veřejné (§ 93 odst. 3 zákona o obcích), pak jestliže na něm někdo z řad veřejnosti vystoupí, nelze poskytovat ochranu takto jím vyjádřeným projevům.

Při posuzování této žalobní námitky vycházel soud z následující právní úpravy. Dle § 93 odst. 3 zákona o obcích je zasedání zastupitelstva obce veřejné. Dle § 96 zákona o obcích zastupitelstvo obce vydá jednací řád, v němž stanoví podrobnosti o jednání zastupitelstva obce. Dle § 16 odst. 2 písm. e) zákona o obcích má občan obce, který dosáhl věku 18 let, právo nahlížet do usnesení a zápisů z jednání zastupitelstva obce a pořizovat si z nich výpisy.

Dle informací ze správního spisu (č.l. 9 správního spisu správního orgánu I. stupně), je dle jednacího řádu zastupitelstva obce Radiměř z každého jednání ZO pořízen zvukový záznam, který bude uložen na obecním úřadě nejméně do doby, než proběhne nejbližší zasedání ZO. Dle prvostupňového rozhodnutí (č.l. 6 správního spisu správního orgánu I. stupně), je zvukový záznam zpracováván pouze ve formě využitelné pro vyhotovení zápisu z jednání zastupitelstva obce.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že je nutné rozlišovat zápis z jednání zastupitelstva a zvukový záznam z jednání zastupitelstva, na jehož základě je zápis pořizován. Žalovaný má pravdu v tom, že zákon nenařizuje, jak má zápis z jednání zastupitelstva vypadat. Jisté je, že nemusí jít o přímo doslovný přepis jednání. Není ani povinnost pořizovat zvukový záznam – v tomto případě si však obec Radiměř zadala do jednacího řádu zastupitelstva povinnost

zvukový záznam pořizovat, a to jako podklad pro zhotovení zápisu z jednání. I způsob, jakým pak „přepíše“ zvukový záznam do textové podoby, je věcí zastupitelstva – ani zde není zákonná povinnost doslovného přepisu. Pokud by byl jednacím řádem stanoven způsob přepisu zvukového záznamu a v konkrétním případě by bylo postupováno v rozporu s takto stanoveným způsobem, nebude se však jednat o nezákonnost, ale „jen“ o porušení jednacího řádu jako vnitřního dokumentu zastupitelstva, který má navíc sloužit jako pomůcka k vyřešení některých procedurálních pravidel pro jednání zastupitelstva - argumenty žalobce ohledně porušení povinností vyplývajících z jednacího řádu jsou tedy nepřipadné [bliže viz *Josef Vedral, Luboš Váňa, Jan Břeň, Stanislav Pšenička* Zákon o obcích (obecní zřízení), 1. vydání, Praha 2008, str. 512, 513]. Pokud by přepis byl doslovný a obsahoval i informace, kterým je třeba poskytovat ochranu dle zákona o ochraně osobních údajů, má dle § 16 odst. 2 zákona o obcích občan obce, který dosáhl věku 18 let, právo nahlížet do takového zápisu z jednání obce bez omezení a tedy má i možnost, pokud v zápise jsou, dostat se i k informacím, které by jinak povinný subjekt byl povinen poskytnout jen způsobem předvídaným zákonem o ochraně osobních údajů – zápis z jednání by totiž byl v podstatě totožný se zvukovým záznamem z jednání. Pokud však přepis doslovný není, má žadatel možnost se dostat ke zvukovému záznamu pouze pomocí institutu žádosti o poskytnutí informace dle InfZ, kde však již, a to pro všechny osoby bez výjimky, platí (narozdíl od § 16 zákona o obcích, který dává možnost neomezeně – tedy bez anonymizace citlivých údajů - nahlédnout do zápisu jen zde stanoveným osobám), že poskytnutí takové informace musí být v souladu s InfZ. Tvrzení žalobce, že není důvod poskytovat ochranu citlivým informacím, které o sobě projeví osoby účastníci se veřejného zasedání zastupitelstva, neboť tam jsou dobrovolně a jsou srozuměny s veřejností tohoto jednání, je třeba odmítnout jako nepřipadné, neboť je třeba mít na paměti, že takoví lidé se účastní jednání za účelem využití svého práva dle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích, nikoli proto, aby byly shromažďovány a dále poskytovány či neomezeně zveřejňovány informace týkající se jejich osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí a osobní údaje. Z tohoto důvodu se proto soud neztotožňuje se závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13.03.2012, č.j. 8A 316/2011-47, na nějž odkázal žalobce.

Dle § 8a InfZ, informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Obecná právní úprava ochrany osobnosti je vyjádřena v § 12 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), dle které písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů osobní povahy smějí být pořízeny nebo použity jen s jejím svolením.

Dle § 12 odst. 2 občanského zákoníku svolení není třeba, použijí-li se písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky nebo obrazové a zvukové záznamy k účelům úředním na základě zákona.

Dle § 5 odst. 2 věty první zákona o ochraně osobních údajů, lze zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů.

Dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na

základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.

Dle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, se zpracováním osobních údajů rozumí jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace.

Ze shora uvedeného vyplývá, že povinný subjekt využívá zvukového záznamu k následnému zpracování pro zápis z jednání zastupitelstva, jedná se tedy o zpracování údajů na základě tzv. úřední licence ve smyslu § 12 odst. 2 občanského zákoníku, kdy lze pořizovat a používat získané informace bez souhlasu dotčených osob k účelům úředním na základě zákona. Povinný subjekt však může užívat takto získané informace právě a jen v intencích zmíněné úřední licence, tedy pouze za účelem zpracování zápisu, nikoli k dalšímu rozšiřování. V případě žádosti o poskytnutí zvukového záznamu je pak povinný subjekt povinen chránit zaznamenané osobní údaje či projevy osobní povahy a v případě, že nemá souhlas subjektu takových údajů s rozšiřováním záznamu, není oprávněn takové údaje poskytnout.

Jak již bylo uvedeno výše, samotná účast těchto osob nelze být považována za automatický souhlas. Bylo by jistě vhodné, v případech, kdy lze zjistit a zpětně dohledat osoby z řad veřejnosti účastnící se daného zasedání, ověřit, zda udělí souhlas s poskytnutím svých osobních údajů. Ovšem vzhledem k tomu, že zasedání se může účastnit kdokoli a není povinností zjišťovat totožnost, ani se konkrétně takové osoby nevyjmenovávají v zápisech o jednání, pouze se do zápisu uvede, že se jednání zúčastnily osoby z řad veřejnosti, popř. jejich počet, byla by dle názoru soudu povinnost povinného subjektu zpětně dohledávat tyto osoby nad rámec jeho povinností.

V tom případě je pak třeba osobní údaje a další chráněné informace ze zvukového záznamu odstranit („vypípat“ jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě). Pokud však povinný subjekt nedisponuje takovými technickými prostředky, pomocí kterých by zvukový záznam anonymizoval, tedy zbavil chráněných informací, nezbyvá mu nic jiného, než neposkytnout zvukový záznam jako celek. Nelze mít za nepřezkoumatelné, pokud správní orgán neuvedl, o který konkrétní technický prostředek by se mělo jednat. Z rozhodnutí správního orgánu I.stupně je zřejmé, že povinný subjekt nedisponuje žádnými technickými prostředky, tedy nemá jak zvukový záznam anonymizovat, tzv. „vypípat“ (tomuto tvrzení povinného subjektu uvedenému v jeho rozhodnutí nemá soud důvod nevěřit). Proto se povinný subjekt rozhodl požadovanou informaci neposkytnout, když závěry, které jej k tomu vedly, stejně jako potvrzující závěry žalovaného krajského úřadu, shledal soud zákonnými a přezkoumatelnými.

Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, neshledal tedy, že by žalované rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla nezákonná a zároveň krajský soud v rozhodnutích nenalezl vady, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti, žalobu zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když mu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 30.8.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová